BHMT
BIBLIOTECA HEMEROTECA
MUNICIPAL DE TARRAGONA

Consagració dels Srs. Bisbes

OPÚSCOL PUBLICAT PEL DIARI «LA CRUZ» AMB MOTIU DE LA PRÓXIMA CONSAGRACIÓ DEL ILM. I RM. SR. DR. D. FRANCISCO DE A. VIDAL I BARRAQUER, BISBE DE PENTACOMIA, ADMINISTRADOR APOSTÓLIC DE SOLSONA

VA CORREGIT I AMB LLICENCIA ECLESIÁSTICA

Dr. J. Gramunt
Notario
Tarragona

Tarragona 1914
Imp. Llorens y Cabré, Fortuny, 4

CONSAGRACIÓ DELS SRS. BISBES

Consagració dels Srs. Bisbes

OPÚSCOL PUBLICAT PEL DIARI «LA CRUZ» AMB MOTIU DE LA PRÓXIMA CONSAGRACIÓ DEL ILM. I RM. SR. DR D. FRANCISCO DE A. VIDAL I BARRAQUER, BISBE DE PENTACOMIA, ADMINISTRADOR APOSTÓLIC DE SOLSONA

VA CORRETGIT I AMB LLICENCIA ECLESIÁSTICA

Tarragona 1914
Imp. Llorens y Cabré, Fortuny, 4

R.- 1.415.

EXPLICACIÓ DE LES CERIMONIES I ORNAMENTS QUE USA L'IGLESIA EN LA CONSAGRACIÓ DELS SENYORS BISBES

L'Iglesia revesteix de gran solemnitat l'acte de la consagració dels Srs. Bisbes, com correspòn a l'alta dignitat que's confereix als que, com diu l'apòstol, són posats per l'Esperit Sant per a regir l'Iglesia de Deu i conduir el poble cristiá per el recte camí de la veritat i del bé, proporcionant a les ánimes el saludable aliment espiritual.

L'explicació d'aquesta solemnitat, com i aixímateix dels principals ornaments i cerimonies que usa la Iglesia en l'acte de consagrar els Srs Bisbes, de conformitat amb lo que estableix la Liturgia de l'Iglesia, especialment en el *Pontifical Romá*, és lo que 'l devot lector trobarà compendiat en el present opúscol.

Dit Pontifical consigna que'l día avants de la consagració dejunin tant el Bisbe Consagrant com lo Electe.

Dia de la consagració

La consagració d'un Bisbe ha de celebrar-se precisament en diumenge o festa d'Apóstol, o bé en altre día festiu si el Sant Pare especialment ho concedeix.

Paraments

En l'iglesia, aont ha de tenir lloc la consagració,

deu estar encatifat el presbitori, i a més de l'altar, aont celebrará el Bisbe Consagrant, hi haurá un altra capella o altar per l'Electe.

Altar del Bisbe Consagrant

En l'altar major, o del Bisbe Consagrant, hi haurá al menos quatre candelers amb ciris de lliura, amb la creu al mig, i en la grada alfombres extenses. Prop del dit altar se posa la credensa amb estovalles, dos candelers amb ciris de lliura, palangana, gerro i tovalles, aigua beneita i salpasser, incensari amb naveta, càlzer, ampolles de ví, aigua i hosties, per al sacrifici, pá per a purificar-se i'l Sant Crisma.

També hi haurá en la credensa els ornaments de pontifical, o siguen, ámit, alba,estola, tuniceles, casulla, guants, mitra, bácul, els quals han d'ésser del color corresponent a l'ofici del día. A més hi ha d' haver sandalies, cíngul, creu pectoral, dalmátiques, planetes, anell episcopal, maniple i gremial o devantal.

Al costat del propi altar del Consagrant hi haurá un silló adornat, per al mateix; i a l'altre costat, tres tamborets o escambells per a l'Electe i'ls dos Bisbes Assistents. També hi haurá preparat un missal i'l Pontifical.

Altar de l'Electe

En l'altar de l'Electe, adornat amb creu i dos candelers amb ciris també de lliura, hi haurá els ornaments de pontifical del mateix, i a més una capa pluvial, tot de color blanc, un missal i'l Pontifical.

Prop de dir altar, hi haurá la credensa menor o tauleta amb estovalles, pá pera purificar-se i vasos per al lavatori; vuit tovalloles tallades de dugues canes de tela, una pinta de marfil, dugues antorxes de quatre lliures per a l'ofertori, dos barrelets de vi i dos pans. Aquestos pans i barrelets deuen estar adornats, de manera que d'ells apareguin l'un plate-

jat i daurat l'altre, tots amb les insignies del Bisbe Consagrant i l'Electe.

Bisbes Assistents

A l'acte de la consagració d'un Bisbe, n'hi assisteixen tres més, o siga,el Consagrant i dos Assistents. El Bisbe Consagrant tindrá al menos tres capellans assistents amb sobrepellíç i dos *Scutiferos* al peu de la credensa. Si el Consagrant és arquebisbe, además hi ha el *Crucífero* o un que porta la creu arquebisbal.

Arribada a l'iglesia

Arribats a l'Iglesia, el Consagrant, l'Electe, els Bisbes Assistents i demés que han d'estar presents a l'acte de la Consagració, el Bisbe Consagrant se'n vá al trono, ocupa el faldistori, o silló, aont se prepara com de costum i' s revesteix de pontifical. L' Electe vá al seu altar amb els dos Bisbes Assistents, se prepara i's vesteix amb sandalies, ámit, alba, cíngul,estola creuada al pit com els sacerdots, i capa pluvial. Els Assistents se vesteixen amb roquet, ámit, estola, capa pluvial i mitra blanca, tenint cada ú son Pontifical.

Comença la consagració

Preparats tots, i posat un silló al mig del presbiteri d'esquena a l'altar major, el Bisbe Consagrant vá amb mitra i bácul a sentar-se en éll Els Bisbes Assistents acompanyen l'Electe, que va al mig, i a l'arribar devant del Bisbe Consagrant, fan reverencia, l'Electe descobrint-se el cap i'ls Assistents amb mitra. S'asseuten en sos tamborets, el més jove a desquerra, l'Electe al mig i'l més vell a la dreta, l'onant-se la cara'ls dos Assistents. S'aixequen l'Electe sens bonete i'ls altres dos sense mitres.

El més vell diu: «Reverendíssim Pare, demana la Santa Mare Iglesia Católica que elevéu al cárrec de l'Episcopat aquest prebere, que está present».

El Consagrant diu: «¿Teniu manament apostólic?»

Responen el dos Assistents: «El tenim».

El Bisbe Consagrant diu: «Que's llegeixi».

I'l Notari llegeix el manament apostólic, mentres els dos Assistents están assentats, amb mitres.

Acabat, el Consagrant diu: «A Deu gracies».

Juramént

L'Electe, acabat de llegir-se el manament, se'n vá aprop del Consagrant, s'agenolla al devant seu i, descobert, fá'l jurament en la forma prescrita en el Pontifical, que junt ab l'Adició per a Espanya, dura alguns minuts.

Els Assistents están drets al costat del Consagrant

Fet el jurament, el Consagrant té'l llibre dels Evangelis o un missal obert damunt dels genolls, i l'Electe, posant les dugues mans sobre d'éll, agenollat encara, dirá: «Aixís m'ajudi Deu i aquets seus Sants Evangelis».

El Consagrant, mentres té posades les dugues mans sobre'l mateix text dels Evangelis, diu «A Deu gracies».

Exámen

Fet el jurament, l'Electe i'ls Assistents, s'asseuen en son lloc. El Consagrant se cobreix amb la mitra i vá dient amb veu intel ligible tot l'exámen. L'Electe respón a totes les preguntes, descobrint-se i alçant-se un poc cada vegada Per a sapiguer lo que ha de respondre a cada pregunta, tindrá al devant el seu pontifical Els bisbes Assistents, sentats, amb mitres, dirán amb veu baixa tot lo que'l Congregant anirá llegint i per a aixó tindrá també cada ú el seu llibre pontifical.

En aquest examen, el Consagrant després de manifestar a l'Electe lo que mana i ensenya l'antiga institució dels Sants Pares, aixó és, que siga avans

examinat amb diligencia i amb tota caritat el que és elegit per a l'ordre de l'Episcopat, li pregunta si vol acomodar tota la seva prudencia, en quant és donat a la naturalesa humana, al sentit de la Sagrada Escriptura.

L'Electe respón: «Aixís de tot cor vull en tot consentir i obeir».

L'interrogatori, que té lloc acte seguit, i que versa sobre la obediencia que ha de guardar l'Electe al Romá Pontífex, les bones costums de que ha de donar exemple i'ls principals misteris de la fé, és en forma semblant a l'interrogatori que's fá als que han de rebre el Sagrat Viátic, (encara que dura bastant més que aquest).

Acabat l'examen, l'Electe passa, acompanyat pels Bisbes Assistents, al devant del Consagrant, i agenollant-se li besa amb reverencia la mà.

Missa

Tot seguit comensa la missa, la qual, encara que pot cantar-se, acostuma a ésser resada, a fi de abreviar l'acte. El Consagrant, sense mitra, de cara a l' altar i en la primera grada, diu segons costum el *Confiteor*, tenint a l'Electe a l'esquerra. Els Bisbes Assistents, de peu devant de sos tamborets, fan aixímateix la Confessió amb sos capellans assistents. Feta la Confessió, el Consagrant puja a l'altar i'l besa, com també l'Evangeli de la missa del día. Després vá al seu setial, o faldistori, i segueix llegint la missa fins a l'ultim verset del Tracte o de la Seqüencia exclusiu.

Els Bisbes Assistents acompanyen l'Electe al seu altar o capella i allá els acólits li trauen la capa pluvial, i li calsen les

Sandalies i cáligues (mitges i lligams)

L'us de les cáligues y sandalies és antic en l' Iglesia. Entre'ls romnás, les persones de distinció,

com els princeps i senadors, usaven un calsat ric, anomenat *compagia*, adornat d'or i porpra

A fi de manifestar per tots els medis possible la seva veneració per les coses santes, l'Iglesia dona als seus pontífics el calsat senatorial, el més distingit que en sos primers temps se coneixía, amb l'objecte de que la magnificencia exterior ab que s'ofereixen els sacrosants misteris inspirin als cors respecte i sentiments piadosos. Fora del exercici de ses funcions, usaven els Srs Bisbes el calsat ordinari, i aquesta es la causa perque encare avui el Sr. Bisbe, al arribar a l'Iglesia i ocupar son trono, deixa'l calsat ordinari i's posa'l calsat antic, del qual se'n despulla després de termenat el sant sacrifici. L'oració que resa'l Sr. Bisbe, al posarse aquell noble calsat, recorda que es succesor dels Apóstols, i que com ells es enviat per a anunciar l'Evangeli: «Senyor,diu, poseu un calsat en els meus peus, a fi de que vagi a a anunciar l'Evangeli de la pau, y protegiu-me amb l'ombra de vostres ales», quals darreres paraules son del vers 8 del psalm 16

Totseguit de calsades les sandalies, el Bisbe Electe, se posa, besantla avans, la

Creu pectoral

L'us de la creu pectoral es tan antic en l'Iglesia com el de les sandalies.

Durant els primers sigles, tots els fidels, homes i dones, portaven una petita creu penjada al coll, piadosa costum que per desgracia ja no existeix Per a perpetuar-la, en quant li es possible, ha volgut la Iglesia que'ls seus Pontífices portin una creu sobre'l pit, especialment al celebrar els sants misteris; creu, que col-locada a la vista del señor Bisbe, li recorda'l Deu que morí en ella i'ls Mártirs que sagellaren ab la seva sanc la fe que professa, donchs, com indica l'oració que resa'l senyor Bisbe, al posársela al coll, la creu pectoral conté reliquies de Mártirs.

L'Electe, penjada la creu pectoral al coll, deixa caure l'estola, penjant també dels muscles, i's posa la

Tunicel-la i dalmática

Son els ornaments del diaca i subdiaca, els quals ens adverteixen que'l señor Bisbe está revestit de la plenitut del sacerdoci, aixís com li fan recordança de que deu posseir les virtuts en un grau superior.

Després de la tunicel-la i la dalmática l'Electe's posa la casulla, maniple i bonet, i aixís revestit, puja al seu altar o capella, en mitg dels dos Assistents, i amb el cap descobert llegeix la Missa fins al últim vers del Tracte o Seqüencia excussive. No's gira de cara al poble al dir *Dominus vobiscum*, com és costum en les demés misses.

En la consagració de Bisbes no's cambia mai l'ofici del dia; mes, després de la oració propia del día, se diu la colecta *pro Electo* amb una sola conclusió: «Per Nostre Senyor, etc »

Acabat el gradual, el Consagrant va al mitg del altar i s'assenta en el faldistori amb la mitra posada. Els Assistents, amb mitra, acompanyen l'Electe al altar del Consagrant, al qual fa profonda reverencia, després de traure's el bonete Els Assistents, també ab les mitres posades, inclinantse un poch, fan reverencia al Consagrant. Aleshores se asseuen tots, com avants, i'l Consagrant, amb mitra, dirigint-se al Electe, diu: «Al Bisbe perteneix el jutjar, interpretar, consagrar, ordenar, oferir, batejar i confirmar».

Després s'aixequen tots y'l Consagrant, ab mitra, diu als circunstants: «*Preguem, germans carissims, que la benignitat del Deu Omnipotent, provehint a l'utilitat de l'Iglesia, concedeixi a n'aquest Electe la llarguesa de la seva gracia. Per Cristo Senyor nostre.* R). *Amen*».

Dita aquesta oració, el Consagrant s'agenolla, recostant-se sobre'l faldistori, i'ls Assistents fán lo mateix sobre'ls seus tamborets. L'Electe se postra a la

esquerra del Consagrant, agenollantse'ls Ministres i tots els demés. Els cantors comensen a entonar les

Lletaníes

Se canten com per pregaries. Acabades les paraules «*Ut omnibus fidelibus defunctis* etc. ℟). *Te rogamus audi nos*», el Consagrant s'aixeca, i de cara al Electe, tenint el Bácul pastoral en la má esquerra, diu tres vegades ab el mateix tó de les lletaníes: «*Ut hunc præsentem Electum bene* ✠ *dicere digneris* ℟) *Te rogamus audi nos*», afegint-hi a la segona vegada la paraula *sancti*✠*ficare*, i a la tercera *sancti*✠*ficare et conse*✠*crare*, fent sempre la creu sobre del Electe. Lo matix fán els Assistents, permaneixent, no obstant, agenollats.

El Consagrant altre cop torna a postrarse, com avants, i'ls cantors prossegueixen les lletaníes fins al últim.

Llibre

Acabades les lletaníes s'alsan tots i l'Electe passa a agenollar-se de cara al Consagrant, que está dret, amb mitra, devant del faldistori Aquest pren el llibre dels Evangelis, i ajudant-li'ls Assistents, el coloca obert sobre les espatlles del Electe, de manera que les lletres de la part inferior del llibre toquin el cap del dit Electe. Un dels capellans que l'assistixen, agenollat darrera séu, sostindrá'l llibre fins que haurá de posarlo en mans del propi Electe.

Després el Consagrant i'ls Assistents, amb mitres, posen les mans sobre'l cap del Electe, i diuen: «Reb l'Esperit Sant». Acabat, el Consagrant, sense mitra y de peu, diu l'oració *Propitiare Domine*, etc., i, exteses després les mans sobre'l pit, canta: *Per omnia sæcula*, etc. y'l Prefaci.

Lligament del cap

Acabat el Prefaci, el Mestre de Cerimonies lliga'l cap del Electe amb una de les vuit tovalloles, de

que s'ha fet menció, escullint-la de les més llargues; i'l Consagrant, agenollat de cara a l'altar, comença a entonar, seguint els demés, l'himne «*Veni Creator*», com en l'ordenació dels Preberes Després del primer vers, se aixeca i s'asseu en el faldistori al mitg del altar amb la mitra posada, se trau l'anell i'ls guants, torna a posarse l'anell, i pren el gremial, Amb el dit pólser de la ma dreta pren el Sant Crisma i ungeix el cap del Electe, agenollat al devant seu, formant primerament una creu per tota la corona i després ungeix lo restant d'ella, mentres diu: «Siga ungit i consagrat el teu cap amb la benedicció celestial en l'ordre Pontifical».

Y fent per tercera vegada le senyal de la creu sobre'l cap del Electe, diu: «En nom del Pare i del Fill i del Esperit Sant, ℟). Amen.» Després li dona la pau, dient: «*Pax tibi*», i l'Electe respon: «*Et cum spiritu tuo*».

Acabada l'unció, el Consagrant se purifica'l dit ab una molla de pá, i deixant la mitra, s'alsa i continúa cantant amb el mateix tó del Prefaci: «*Hoc Domine, copiose*» etc , acabant amb veu baixa amb les paraules «*Per Dominum nostrum Jesum Christum*, etc

Acte seguit el Consagrant entona l'antífona «*Unguentum in capite* etc.» proseguint-la'ls cantors, amb el cant del psalm 132 «*Ecce quam bonum* i tornant a repetir tota l'antífona.

L'unció dels Srs. Bisbes té son origen en l'Antich Testament. En el cap 29 del *Exodo*, un dels llibres del *Pentateuco*, se llegeix que Deu maná a Moisés que ungís en el cap a son germá Aarón, quedant aixís consagrat. Y en el cap. 21 del *Levítich*, altre dels llibres del *Pentateuco*, diu: «El Póntifex, aixó es, el Gran y Sumo Sacerdot entre sos germans s'ungirá sobre'l seu cap, i les seves mans quedarán consagrades», I no solsament eren ungits els Pontífices en la lley antiga, sino també els Reys i Profetes, com consta en la Sagrada Escriptura.

L'unció del cap i de mans del Sr. Bisbe, quan es consagrat, simbolisa que queden ungits el seu cor i la seva ánima ab l'unció interior de la gracia del Esperit Sant.

S'ungeix el cap i les mans del Sr. Bisbe ab el Sant crisma, perque simbolisa a Cristo, que es cap de la Iglesia, com i així mateix l'obligació que té de fer obres bones, significades per les mans i'l bon olor del bálsam, de que's compon el crisma, y la potestad que se li dona pera beneir y consagrar a altres.

Unció de mans

Comensada l'antífona i avants de cantar-se'l psalm, li posen al Electe una altra tovallola al coll. El Consagrant s'asseu, pren la mitra y li ungeix les dugues mans juntes ab el Crisma, formant a manera de creu dugues linies amb el seu dit pólser dret, o siga, desde'l pólser de la má dreta del Electe fins al índice de l' esquerra y desde'l pólser de l'esquerra al índice de la dreta. Després li ungeix totalment les palmes de les mans, dihent: «sigan ungides aquestes mans ab l'oli santificat i amb el Crisma de la santificació; com Samuel va ungir a David Rey i profeta, així sigan ungides y consagrades». Y, fent amb la ma dreta tres vegades la senyal de la creu sobre les mans del Electe, diu: «En nom del Pare, y del Fill y del Esperit Sant, etc »

Y continúa, ab l'oració «*Deus et Pater Domini nostri Jesu Christi*. etc.»

Acabat, el Consagrat junta les dugues mans, posant la dreta sobre l'esquerra, sostinguentles amb la tovallola que li penja del coll.

El Consagrant se purifica un poch el dit pólser amb una molla de pá y, deixant la mitra, beneheix el

Bácul pastoral

El bácul es emblema del poder pastoral, es el

gayato del pastor, tendre símbol que'ns mostra a l'Iglesia com un remat, quines ovelles son els fiels y'ls Pastors els senyors Bisbes; en èll no hi impera la força cega y material, peró sí la caritat ab el zel il·lustrat y sostingut per la fe.

L'ús del bácul,que es per a'l Bisbe lo que'l ceptre per a'l Rei, data dels primers sigles del cristianisme. Al pujar al altar, el senyor Bisbe deixa la mitra y'l bácul, doncs el seu poder desapareix davant del de Jesucrist, y per la raó contraria se revesteix altre cop de les mateixes insignies al tornar al poble.

Acabada la benedicció del bácul, el Consagrant, al sentar-se amb mitra, l'entrega al Consagrat, agenollat davant seu; prenent-lo aquest entre'ls dits índices i els del mitg, sense desplegar les mans, mentres el Consagrant li diu: Reb el bastó, símbol del teu govern sagrat, i recórdat, d'enfortir als débils, alentar als que vacilan, corretgir als malvats i dirigir als bons pel camí de la salvació eterna; reb també'l poder de elevar als dignes i d'humiliar als indignes amb l'auxili de Nostre Senyor Jesucrist.

L'anell

Totseguit el Consagrant deixa la mitra, s'alsa, beneeix l'anell i'l posa en el dit anular dret del Consagrat.

L'anell es el símbol de l'aliança espiritual que existeix entre'l Bisbe i la seva Iglesia; el segell, per dir-ho així, del seu contracte, puix així com els antics imprimíen en els documents el segell grabat en l'anell, d'aont prové l'ús encare existent de donar un anell a la esposa en la celebració del matrimoni, així els moderns estampen un segell en els contractes, a fi de confirmar-los i fer-los auténtics L'anell episcopal no és únicament el signe d'aliança del Bisbe amb la seva Iglesia, és també una insignia de l'autoritat del Esperit Sant, en quina virtut té'l Bisbe dret de distribuir els cárrecs en l'Iglesia; segons la costum dels hebreus lo porta en el dit

segón de la ma dreta, perque aquell dit indica el silenci i recorda al Bisbe el secret inviolable dels misteris i la perfecta discreció amb que deu anunciar-los.

Aquestes significacions se contenen en les paraules dirigides al Consagrat, quan el Consagrant li entrega l'anell. «Reb, li diu, l'anell, signe de discreció, dignitat i fidelitat, a fi de que sápigas callar lo que's déu callar, manifestar lo que déu esser manifestat, lligar lo que's déu lligar i deslligar lo que déu esser deslligat».

Entrega dels Evangelis

El Consagrant pren el llibre dels Evangelis de les espatlles del Consagrat i ajudant-l'hi els Bisbes Assistents, l'entrega, tancat, al propi Consagrat, dient: «Reb l'Evangeli, i vés, predica al poble que t'ha sigut confiat, puix poderós es el Senyor, per a aumentar-te la seva gracia, qui viu i regna pels sigles dels sigles. ʀ). Amen.» El Consagrat toca el llibre sense separar les mans.

Per fi, el Consagrant i'ls Assistents donen al Consagrat lo bes de pau, dient: «*Pax tibi*» Y a cada un respòn el Consagrat: «*Et cum spiritu tuo*».

Fent un poc de reverencia al Consagrant, el Consagrat, en mitg dels Assistents, torna a la seva capella, aont se li purifica el cap amb una molla de pá i una tovalla neta; després amb una pinta de marfil se li netegen i arreglen els cabells i finalment se renta les mans. El Consagrant se renta aiximateix les mans, en el seu faldistori, i, acabat, segueix la missa fins al Ofertori, inclusiu. Lo mateix fá el Consagrat en la seva capella o altar.

Ofrena

Dit l'Ofertori, el Consagrant sèu, amb mitra, en el faldistori, en mitg del altar. El Consagrat, acompanyant-lo els dos Assistents, desde la seva capella passa a fer l'ofrena, precedint-lo dos seglars amb

atxes enceses, dos amb els dos pans adornats i dos més amb els dos barrilets de ví. Darrera vá el nou Consagrat amb bonete, amb les mans plegadas devant del pit i en mitg dels dos Assistents, amb mitres. Arribant a l'altar del Consagrant, els que porten la ofrena fán reverencia al mateix i's coloquen en ambdós costats, de manera que deixin lloc per a passar pel mitg el Consagrat i'ls dos Assistents. El Consagrat se trau el bonete i fá reverencia profonda al Consagrant. Els Bisbes Assistents, amb les mitres posades, fán també reverencia, sentant-se després. El Consagrat se agenolla, pren amb les dugues mans les atxes enceses i les entrega al Consagrant, al temps que li besa la mà dreta amb la que les reb; fent lo mateix amb el pá i'l ví.

Feta l'ofrena, el Consagrat s'alça, en mitg dels dos Assistents, i's cobreix, mentres el Consagrant se renta les mans i s'acosta a l'altar; després el Consagrat, en mitg dels dos Assistents, descoberts, passa al costat de l'epístola de l'altar del Consagrant, i juntament amb èll prossegueix la missa, tenint al davant el seu missal.

Hostia i cálzer

Al temps degut se prepara una hostia sola, per al Consagrant i'l Consagrat, i's posa en el cálzer el ví que ha d'ésser consagrat, suficient per als dos.

L'oració *Secreta* és diferenta per al Consagrant i el Consagrat, dient-les els dos a un mateix temps, lo propi que en les demés oracions que no són iguals per als dos. La *Secreta* s'ha de dir amb una sola conclusió, «Per Nostre Senyor Jesucrist, etc.» amb l'oració del dia, que's diu primer.

Lavatori

Per al lavatori el Bisbe Consagrant se posa la mitra. Els Assistents no's mouen del lloc aont se troben, sinó que juntament amb el Consagrant diuen el psalm «*Lavabo*». El nou Consagrat no's renta les

mans. Acabat el psalm, se trau la mitra al Consagrant i prossegueix la missa fins a la

Consagració

Les paraules de la consagració del pá i ví les han de dir a un mateix temps el Consagrant i'l Consagrat, de manera que cap dels dos s'avanci.

Pau

Dita pel Consagrant i'l Consagrat l'oració «*Domine Jesu Chiste*, etc.», el Consagrat s'acosta a la dreta del Consagrant i'ls dos besen l'altar. Allavors el Consagrant dóna la pau al Consagrat, dient: «La pau siga amb tú» I'l Consagrat respòn: «I amb el teu esperit». I dóna la pau als Assistents, començant pel més vell, dient també a cada un: «*Pax tibi*», i élls també li responen: «*Et cum spiritu tuo*».

Comunió

Donada la pau, continúa la missa, permaneixent el nou Consagrat al costat de la epístola. El Consagrant, després d'haver sumit la mitat de la Hostia, no sumeix tota la Sang, sinó tant sols una part amb la partícula de la Hostia posada en el cálzer. Avans de purificarse, dóna la Comunió al Consagrat amb l'altra mitat de la Hostia i amb la part del *Sanguis* deixada en el cálzer. El nou Consagrat combrega en el mateix lloc aont rebé la pau, sense agenollar se ni dir la Confessió, sinó amb molta humilitat i reverencia, amb les mans plegades davant del pit. El Consagrant se purifica els dits en el càlzer i pren solament aquesta ablució. Se cambíen els missals de lloc, el del Consagrant al costat de l'epístola i'l del nou Consagrat al de l'Evangeli, aont passa acompanyat dels Bisbes Assistents, i se prosegueix la missa.

El Consagrant se posa la mitra i's purifica al costat de l'epístola, segons costum Tot seguit Consagrant i Consagrat diuen el *Postcommunio* i les

oracions de la missa, sense que'l Consagrat se giri de cara al poble per a dir «*Dominus vobiscum*» ni «*Ite missa est*», fent-ho solament el Consagrant. Tots diuen el *Placeat tibi*, *Sancta Trinitas*. El Consagrant dóna la benedicció amb mitra y bácul.

Mitra

Donada la benedicció, se posa el faldistori en mitg de l'altar i s'hi assèu el Consagrant, amb mitra. El Consagrat, amb bonete, s'agenolla al davant seu. El Consagrant imposa la mitra al Consagrat, ajudantli els Bisbes Assistents, que's mantindrán drets, dient: «*Imponimus*, etc »

L'origen de la mitra ens trasporta a la més remota antiguitat. El Sumo Sacerdot i'ls sacrificadors de la llei mosaica s'adornaven amb ella, i l'historia de l'Iglesia fá menció de la mitra de Sant Joan Evangelista i de la de l'Apóstol Sant Jaume. És cert que la mitra, tal com l'usen avui els Srs. Bisbes se distingeix de l'antiga, per la materia de que está formada i per els adornos que realcen sa bellesa; més, en el fondo, és la mateixa. Ornament de gloria i dignitat, la mitra recorda al Sr. Bisbe el seu sumo sa erdoci, la consagració de tots els seus sentits i'l perfecte coneixement que déu tenir del Antich i Nou Testament, figurats en les dugues cares de la mitra, aixís com les dugues cintes, *lígulas*, que cauen sobre les seves espatlles, signifiquen el sentit literal i'l místic de les sagrades Escriptures, que déu posseir el Sr. Bisbe. Penetrat d'aquestes idees, el Sr. Bisbe, al posar-se la mitra en el cap, demana a Deu que li dongui la força y la discreció necessaries per a evitar tots els llaços que pugui parar-li el dimoni.

Guants

El Mestre de cerimonies trau al Consagrat l'anell, i'el Consagrant, que continúa sentat, li posa un guant en la má dreta i després l'altre a l'esquerra,

ajudant l'hi aximateix els Bisbes Assistents, dient l'oració «*Circumda, Domine*, etc.»

Avants del sigle VIII, els guants formaven ja part del vestit episcopal; el seu objecte és recordar un fet famós en l'historia dels Patriarques, aixís com donar al Bisbe una gran lliço de santetat. Desitjant Jacob obtenir la benedicció de son pare Isaac, se li presentá amb les mans cobertes amb pell de cabrit, i aquesta astucia, que induí al sant Patriarca a un misteriós i providencial erro, valgué a Jacob les més abundants benediccions. Com Jacob, el Sr. Bisbe s'acosta a demanar a Deu Pare els verdaders bens, i per a obtenir-los desitja confondre's amb son germá primogénit, Nostre Senyor Jesucrist, aixís com Jacob s'amagá baix els vestits de Esaú a fi de alcansar la benedicció paternal Aquest és el sentit de l'oració que resa al posarse els guants: «Rodejeu, Sényor,—diu—les meves mans de la puresa del home nou, que ha baixat del cel, a fi de que, a exemple del vostre estimat Jacob, qui havent-se cobert les mans amb una pell de cabrit obtinguć la benedicció de son pare, després d'oferir-li un menjar i una begnda excel-lents, obtinga, per consideració a la Víctima salvadora oferta per les meves mans, la benedicció de vostra gracia».

El Consagrant, totseguit imposa al Consagrat lo anell pontifical. Després s'alça i pren al Consagrat de la má dreta, i prenent-lo de l'esquerra'l primer dels Assistents, l'entronisen fent-lo seure en el faldistori del Consagrant, posant-li aquest totseguit el bácul pastoral en la mà esquerra.

Tedeum

El Consagrant, dret i de cara a l'altar, deixant la mitra, entona el *Tedéum*, prosseguint-lo els demés fins al final.

Començat l'himne, el Consagrat s'aixeca, és acompanyat pels Bisbes Assistents, amb mitres, per la Iglesia, i beneeix tothom.

Les benediccions que dóna el Sr. Bisbe al poble representen la caritat que dèu tenir amb els seus súbdits y la petició continuada que dèu fer per les seves ovelles. Simbolisa aiximateix l'Ascenció del Senyor als cels, puix en ella no cessava de donar benediccions als seus Apóstols i deixeples quan el núvol el va pendre i'l féu desaparèixer als seus ulls.

Entretant, el Bisbe Consagrant permaneix dret devant l'altar i sense mitra. Quan el Consagrat torna a seure en son lloc, o siga, en el faldistori, ho fá també ell d'espatlles a l'altar, fins que és acabat el *Tedéum*. Els Assistents, sense mitres, permaneixen junt al Consagrant, el qual, acabat l'himne, estant dret al peu del falsditori, a la dreta del Consagrat, diu l'antífona: «*Firmetur manus tua*, etc.», els versets i l'oració «*Deus omnium fidelium pastor et rector*, etc.»

Benedicció

Acabada l'oració, el Consagrant se queda al costat de l'Evangeli juntament amb els Assistents, tots sense mitres. El Consagrat s'alça amb mitra i bácul, i posat en mitg de l'altar, treta la cadira del Consagrant, dóna la benedicció en la forma següent: Estant de cara a l'altar, amb el pólzer de la má dreta fá una creu al seu pit, dient el verset «*Sit nomen Domini benedictum.* ℟) *Ex hoc nunc et usque in sæculum.*» Fá tot seguit lo senyal de la creu desde 'l front al pit, dient: *Adjutorium nostrum in nomine Domini.* ℟) *Qui fecit cœlum et terram.* Aixeca aleshores i junta les mans, i diu: «*Benedicat vos omnipotens Deus*, inclinant el cap a la paraula Deu. I girant-se de cara al poble i prenent el bácul en la má esquerra afegeix: «*Pa ✠ ter, et Fi ✠ lius, et Spiritus ✠ Sanctus.* ℟) *Amen*», fent en cada Persona la benedicció.

Per molts anys

Donada la benedicció, el Consagrant i Assistents

prenen les mitres, estant al costat de l'Evangeli, de cara al de la Epístola aont vá el Consagrat amb mitra i bácul i agenollat de cara al Consagrant diu, cantant: «*Ad multos Annos*», «Per molts anys». Passa després al mitg de l'altar i, agenollat també, canta lo mateix, alçant més la veu Per fí vá als peus del Consagrant i, agenollat, canta per tercera vegada, alçant encara més la veu, lo mateix. Acabat, s'alça, i el Consagrat lo abraça, donant-li'l bes de pau; fent lo mateix els Bisbes Assistents.

Retorn a l'altar

Els Bisbes Assistents amb mitres, acompanyen al Consagrant, amb mitra i bácul, al seu altar o capella, fent avants reverencia a la creu de l'altar major, i dient l'evangeli de Sant Joan, *In principio erat verbum* etc. Acabat de dir l'evangeli, el nou Consagrat se despulla dels ornaments, mentres diu l'antífona *Trium puerorum* i'ls psalms acostumats, despullantse aiximateix dels ornaments sagrats els Bisbes Assistents.

El Consagrant diu amb veu baixa i sense mitra el darrer Evangeli en l'altar, i acabat, fá genuflexió i amb mitra i bácul vá a despullar-se dels ornaments en el seu faldistori, dient també l'antífona i psalms esmentats.

Acabat l'acte

Despullats dels ornaments tots els Bisbes, el nou Consagrat, seguns costum, dóna les gracies al Consagrant i Assistents, *et omnes vadunt in pace* i tots s'en van amb la pau del Senyor, mentres el nou Consagrant dóna a

Besar l'anell

Segons Decret de la Congregació del Sant Ofici, donat amb data de 18 mars de 1909, se concedeixen

50 díes d'indulgencia, aplicables als difunts, a tots els fiels, que al menys amb cor contrit, besin devotament l'anell als Srs. Bisbes, Arquebisbes i Cardenals.

LAUS DEO